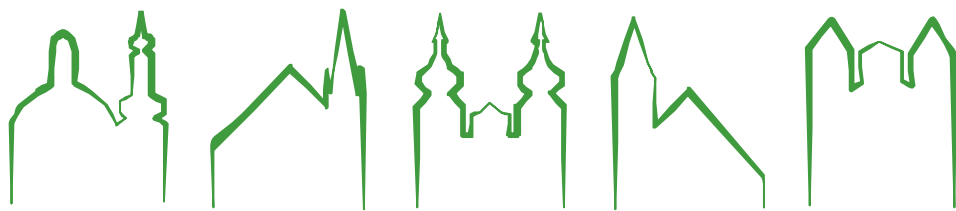

Život farností Znojma

2/2021

Ročník XXXI | Cena 10 Kč

Vyšlápněte si!

Divná doba dnes doslova vyhání věřící z kostelů. Proto shledávám nový farní projekt „Výšlapy“ pod záštitou sestry Vianney jako velice záslužný. Podněcuje totiž nenásilnou formou k aktivní účasti na dění ve farním společenství, vzbuzuje zájem o naše bezprostřední okolí a nutí nás přemýšlet o našich křesťanských hodnotách, tradicích a historii, a to bez nutnosti porušovat protiepidemická opatření, která nás poslední dobou tolik omezovala. Výšlapy (nebo také Cesty za poznáním) nabízí ve dvouměsíčních termínech tipy na mini výlety do zajímavých míst znojemského okolí ve dvou variantách obtížnosti se zábavnými či naučnými úkoly během cesty pro malé i velké.

Proto se i naše rodina nechala celkem snadno zlákat na první, dubnový výšlap a vytáhla své zlenivělé kosti na netradiční procházku zdánlivě známým terénem Gránického údolí. Delší varianta začínala u hřbitova na Hradišti sv. Hippolyta, vedla Velkým Gránickým okruhem ke kapličce Samaritánka, poté se stočila nad Pivcův pramen, cestou Jakuba Jirala se vracela ku Znojmu a starou hradištskou cestou ústila u kostela sv. Antonína Paduánského opět na Hradišti. Bezmála pětikilometrová trasa skýtala spoustu podmanivých výhledů, ať už na Cínovou horu, jižní svahy Gránického potoka či znojemské podhradí, které ještě v bezlisté sezoně a za slunného dne o to více vynikly. I jako rodilého Znojmáka mě zde vskutku překvapila hloubka údolí a strmost svahu srovnatelná s černou sjezdovkou ve Svatém Petru. Nápadité úkoly děti zaměstnávaly, takže bylo o zábavu postaráno. Jeden z nich ovšem nebyl zrovna výchovný. To, když jsme museli vydržet 5 minut v tichosti a zrovna jsme potkali kolemjdoucí, kterým jsme bohužel nemohli odpovědět na pozdrav. Těžký úkol na nás ovšem čekal na hradištském hřbitově, kde jsme měli vybrat netradiční jméno zesnulé sestry boromejky. Netradiční jména tam totiž byla snad na každém náhrobku a k těm nejběžnějším patřila jména jako Liborie nebo Milomíra.

Kratší trasa nás o týden později směřovala od vodárny pod přehradou proti proudu potoka ke Spálenému mlýnu a zpět.

Gránický potok sice není žádný Jordán, ale i tak může být jeho přejítí v období jarních dešťů nelehkým úkolem. | Foto archiv autora

Možná si řeknete, že Vás na této notoricky známé stezce už nic nového nezaujme. To by ovšem nesměl být zrovna hluboký lockdown zakazující obyvatelům překračovat hranice katastru obce za účelem sportu či rekreace. Gránice byly tudíž doslova v obležení čerstvého vzduchu chtivými lidmi, kteří zde korzovali jako za první republiky, a tak jsme během asi dvouhodinové procházky stihli potkat více známých než za celý předchozí měsíc. Dvoumetrový sociální distanc děti bohužel pravidelně porušovaly s množstvím dřevěných živočichů rozestetých podél cesty. Plnění úkolů si navíc zpestřily broděním v potoce, takže jsme si kromě nových znalostí načerpaných z informačních tabulí a příjemného pocitu z letmého setkání se spoustou známých odnesli domů i promočené boty.

Následně jsme si ještě splnili domácí úlohy v podobě vyhledání textu o Samaritance v Bibli nebo pobožnosti křížové cesty a všechny údaje zaznamenali do průvodní karty, kterou jsme i s dokumentační fotkou

odevzdali v sakristii, za což jsme byli odměněni vyvěšením na nástěnce kostela. Druhá Cesta za poznáním nás zavede do okolí Cínové hory a v méně náročné verzi kolem znojemských hradeb. Tak neváhejte a vyšlápněte si také. Můžeme jediné doporučit.

Za celou rodinu Dalibor

Z OBSAHU:

Příběh louckých premonstrátů

Farní časopisy z pohledu historie

Stalo se před 100 roky

Rozhovor s loutkáři Pavlem a Soňou Maškovými

333 slov

otce Marka Coufala

Drazí přátelé. Při četbě Písma sv. nacházíme v Matoušově evangeliu výzvu k následování Krista: „Kdo chce jít za mnou, zapřít sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě“. Tato věta nám silně zasahuje do života. Bývá pro nás nepopulární a přece je velmi důležitá, abychom byli šťastní. Když zapřeme sami sebe, projevíme ostatním lásku, po níž toužíme a již všichni potřebujeme. Když druhého zapřeme, tak jej ztrácíme, zřikáme se ho a vzdalujeme se od něho. Bez lásky pro nás přestává existovat. Význam sebezapření je ve spojitosti s duchovní rovnováhou. O její zakotvení a pevné místo v našem životě usiluje přikázání lásky, díky níž k vyrovnanosti docházíme. Budeme-li milovat Boha z celého svého srdce, celou svou duší a celou svou myslí a svého bližního jako sám sebe, nebudeme svého bližního upřednostňovat nad sebe, neboť nejvyšší místo patří Bohu. Nebudeme se před ním ani ponížovat, protože jsme od Boha získali všichni stejnou důstojnost. Naším úkolem tedy je učit se milovat sami sebe v rovnováze, aby naše láska k ostatním lidem byla sice veliká, ale přitom nadále zůstávala ve správné míře a významu. Pokud nám v lidském životě začne scházet vyrovnanost, snažíme se ji často překrýt a nahradit přetvářkou či neupřímností, což by nám křesťanům mělo být úplně cizí. Hodina pravdy nakonec přichází po vyčerpání přetvářky, v níž se ukazuje, jak na tom ve skutečnosti jsme. Budeme-li se zříkat sami sebe z lásky a pro lásku, nebudeme mít vážnější problém se zřeknutím se svých představ a tužeb. No a proč se jich máme zříkat i přes to, že nemusí být hned viditelně hříšné? Protože z nich žádný skutečný, hluboký a trvalý užitek není, pokud nejsou v rovnováze s Boží vůlí. Sjednání s Bohem nám prospívá v pevnosti a odolnosti vůči vnějším i vnitřním tlakům, pod nimiž se kroučíme, bortíme a padáme. Pán Ježíš nám řekl, že jeho jho netlačí a břemeno netíží. Přijměme tedy jeho břemeno a nepřidávejme si na ně ještě břemena další, protože právě ta nás tíží a drtí tím, že mu je nechceme odevzdat.

Blahoslavení, kteří uvěřili...

Na slavnost Seslání Ducha Svatého se sice neozval hukot z nebe, jak čteme na začátku 2. kapitoly knihy Skutků apoštolů, ale v krásně vyzdobeném kostele sv. Kříže se ozval mohutný hukot varhan na začátku mše svaté, při které byla víra pěti mladých lidí odměněna přijetím do naší církve svátostí křtu, svátostí Eucharistie a svátostí biřmování.

Příprava k této veliké události byla zahájena koncem září loňského roku. Ani pandemie koronaviru neodradila naše katechumeny stát se dětmi Božími. Téměř každou sobotu při dodržování epidemických opatření přicházelo na faru deset mladých, které Pán oslovil, aby se stali křesťany. Natálka dojížděla až z litoměřické diecéze nebo se zúčastňovala pomocí počítačové techniky. Na paní Moniku zapůsobila víra jejího manžela a svátost manželství. Paní Jana na setkání přinášela výborné koláče, spolu s manželem se chce zapojit do příprav "Cest za poznáním" a ráda by vypomáhala s květinovou výzdobou kostela. Anetka poctivě dojížděla z Trstěnic. Antonie svým nadšením občas přiváděla na setkání svou nevěřící kamarádku. Miluška musela přijet svátostí odložit kvůli bolestnému úmrtí v rodině. I s panem Lukášem byl domluven náhradní termín kvůli nečekaným a neodkladným pracovním povinnostem. Na pozdější dobu své rozhodnutí rovněž posunuli paní Gabriela, paní Libuška a pan Jaroslav. Tento krok však neumenšil jejich víru v našeho Pána.

Katechumeni se mimo jiné naučili hledat v Bibli, orientovat v životních otázkách a nezapomněli na návyk osobní i společné modlitby. Seznámili se s dějiny spásy, s Desaterem Božích přikázání, se svátostmi a s prožíváním církevního roku. Jejich víra byla prohloubena poznáváním života církve, učením a životem Ježíše Krista a vý-

Ilustrační obrázek.

znamem mše svaté. S pěknými přednáškami katechumeny obohatil i pan Ing. Prokop a jáhen Milan.

A o Letnicích byli do našeho farního společenství s radostí přijati ti, kteří uvěřili. Děkujeme našemu Pánu, že si je pozval, a prosíme, aby nic neohrozilo jejich nadšením pro Krista. A zároveň se modlíme i za ty, kteří dočasně své rozhodnutí odložili, aby je náš Pán i nadále posiloval a chránil před útoky Pokušitele. Děkujeme kmotrům našich mladých křesťanů a prosíme za stále doprovázení svých svěřenců. Děkujeme zpěvákům za krásný zpěv při liturgii. Děkujeme našemu Pánu za to, že žije. A za to, že žije mezi námi.

kaplan Pavel Bublan

Rekordní Postní almužna 2021!

V letošním roce nám Postní almužnu lehce protnul sbírka Tříkrálová. Ale i přesto se našlo velké množství lidí, kteří na tuto starobylou tradici nezapomněli, odřekli si v době postní své požitky a ušetřené peníze darovali do Postní almužny. Při letošní Postní almužně se podařilo nashromáždit ze znojmských a moravskokrumlovských

farností 361 ks postních schránek, ve kterých se ukrývalo krásných 205 671,-Kč.

Velké Pán Bůh zaplať, děkujeme! Necht' toto poděkování zcela upřímně pohladí všechny, kdo postní almužnu podpořili i v této velice nelehké době. Výtěžek postní almužny použije Charita Znojmo na podporu chudých rodin a na úhradu léčebných výloh těžce nemocných dětí na Ukrajině. Velké díky všem dárcům, pánům děkanům a kněžím, kteří sbírku zajistili ve svých farnostech. Všem, kdo jakkoliv podpořili letošní Postní almužnu, ještě jednou mnohokrát děkujeme. Popřejme si optimismus, životní nadhled, zdraví a odvahu, ať se v našich srdcích nevytratí dobrosrdečnost a úcta.

Jindřich Mandát,
koordinátor Postní almužny

Příběh louckých premonstrátů

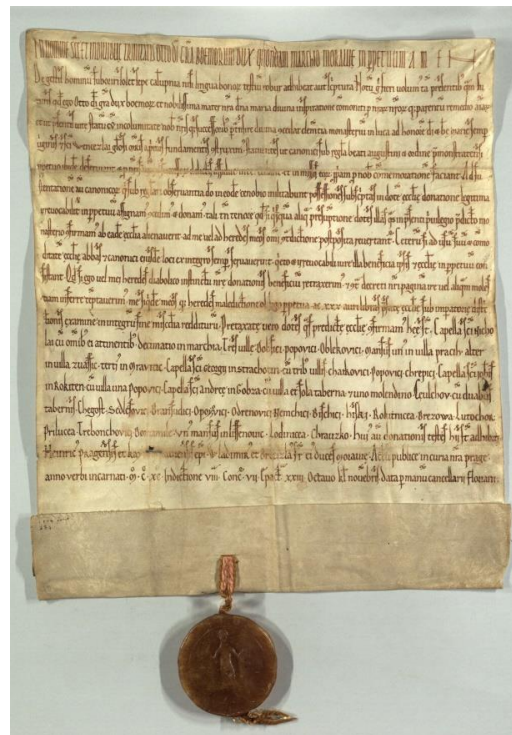
2. část – Příběh počátků kláštera v Louce u Znojma

Když Norbert z Xantenu v červnu roku 1134 umíral, fungovalo v západní Evropě na 68 klášterů. Z Prémontré se řád šířil nejprve do severní Francie, Brabantska, Flander, Normandie a Lotrinska a do západních částí Svaté říše římské. V roce 1130 se premonstráti usadili v porýnském Steinfeldu, odkud pak na žádost olomouckého biskupa Jindřicha Zdíka a pražského knížete Vladislava II. část zdejší komunity odešla do Čech, přesněji řečeno na pražský Strahov. Zde vzniká v roce 1143 první premonstrátský klášter v Čechách. Proč je pro nás tato informace důležitá? Je třeba si především uvědomit, že nový řád bedlivě sledoval jakýsi svůj rodokmen. Všechny kláštery tak samozřejmě svůj původ odvozovaly od mateřského kláštera v Prémontré, a tak jak byly postupně zakládány kláštery další, bylo udržováno povědomí o jejich „původu“. Premonstrátské kláštery v prostoru Čech a Moravy tak odvozovaly svůj původ ze Steinfeldu a prostřednictvím Strahova vznikaly další kanonie. Iniciátorem nových založení byl právě biskup Zdík. Ten se s premonstráty setkal na své pouti do Svaté země a byl jejich reformním programem přímo nadšen. Spiritualita a každodenní praxe premonstrátů totiž ztělesňovaly biskupovy představy o emancipaci církve. Nově zakládané řádové domy byly na památku Zdikovy poutě na místa spojená s životem Ježíšovým pojmenovávány biblickými jmény. V roce 1145 tak byla ze Strahova osazena kanonie Mons Oliveti (Olivová hora) v Litomyšli a v roce 1149 Fontes Siloe (Prameny Siloe) v Želivi. Z Litomyšle byl v roce 1150 osazen i první premonstrátský klášter na Moravě v Klášterním Hradisku u Olomouce, odkud ovšem byli nejprve vyhnáni benediktinští mniši. Ve druhé polovině 11. století následovala založení v Milevsku (1184), Teplé (1193) a v Zábrdovicích (1209). Vedle klášterů mužských vznikaly i kláštery premonstrátek. Nejprve v Doksanech (1144), následovaly Louňovice (1149), Dolní Kounice (1183), Chotěšov (1202) a Nová Říše (1211, zdejší klášter byl však v 17. století osazen mužskou komunitou).

A jak to tedy bylo s Loukou. Stará klášterní tradice vypráví, že na místě pozdějšího louckého konventu nechala kněžna Jitka ze Schweinfurtu (vdova po knížeti Břetislavovi) postavit klášter benediktinů s kaplí sv. Václava. Po její smrti (2. srpna 1058) zde prý také byla pohřbena. Její ostatky však byly po čase vyzvednuty a převezeny do Prahy, kde spočinuly po boku kněžnina manžela. Co však je na pověsti, kterou zaznamenal v 17. století ve svém díle *Prodromus Moravographiae* Tomáš Pešina z Čechorodu pravdivé, bohužel nevíme.

Pokud se tedy přidržíme výpovědi písemných dokumentů, představuje první skutečný pramen listina z 25. října 1190. Tu sepsal z pověření českého knížete Konráda Oty a jeho matky Marie Srbské kterýsi pražský kněz a z její dikce vyplývá, že kníže a jeho matka zakládají v osadě Lúka (nově česky Louka, latinsky Pratum – přičemž se však častěji užívala z češtiny vycházející latinizovaná podoba Luca, německy Klosterbruck) nedaleko znojenského hradu *ke cti Boží a blažené Marie vždy Panny a sv. Václava* klášter premonstrátů *pro spásu duší svých a svých rodičů*. Tato formulace je s ohledem na předchozí život nedávno nastoleného pražského knížete a jeho předků pochopitelná. Syn znojenského knížete Konráda II. a Marie, dcery srbského župana Uroše I., spatřil světlo světa v roce 1132. Jeho otec se v nástupnických sporech mezi moravskými a českými Přemyslenci utkal s Vladislavem II. a porazil jej v roce 1142 v bitvě u Vysoké. Nato oblehl pražský hrad. Pražský kníže však požádal o pomoc římského krále Konráda III. a znojenský kníže byl donucen ke smíru. Konrád ale obrátil svou nenávisť na olomouckého biskupa Jindřicha Zdíka, který byl Vladislavovým podporovatelem, a pokusil se jej zabít. Tato opovržená troufalost byla potrestána papežskou klatbou a Konrád před hněvem svého pražského příbuzného uprchl na dvůr římského krále. Vladislav pak dobyl Konrádův hrad Znojem. Někdy po roce 1161 Konrád zemřel a byl pohřben v rodové hrobce benediktinského klášterního kostela v Třebíči.

Po smrti otce se vlády ve znojenském knížectví ujal Konrád Ota, který v roce 1173 ovládl i knížectví brněnské. O dva roky později se po boku českého knížete Soběslava II. účastnil tažení do Rakous, které rakouský vévoda oplatil pleněním Znojemska. V roce 1176 se situace opakovala a Konrád Ota se Soběslavem poplenili oblast dnešního dolnorakouského Weinviertlu až po Dunaj. Knížata a jejich družiny se nezdřáhali plenit ani církevní majetky a za to je stihla papežská klatba. Navíc byl Soběslav II. na podzim 1178 sesazen. Konrád Ota se v nastalé situaci rozhodl podpořit nového pražského knížete Bedřicha, od kterého doufal dostat olomoucké knížectví. Skutečnost byla ovšem zcela jiná a zhrzený Konrád Ota se v roce 1182 postavil na stranu velmožů, kteří proti Bedřichovi povstali. Bedřich uprchl na dvůr císaře Fridricha I. Barbarossy. Ten pozval obě znesvářené strany na říšský sněm do Řezna. V síni, kterou nechal „dekorovat“ popravními

Zakládací listina Louckého kláštera z 25. října 1190
(Zdroj www.monasterium.net)

sekerami, udělil Bedřichovi lénem Čechy a Konrád Ota se stal pánem Moravy. Tuto „křivdu“ však svému moravskému příbuznému nemohl Bedřich zapomenout. V létě roku 1185 poslal na Moravu vojsko vedené bratrem Přemyslem (budoucím králem Přemyslem Otakarem I.), které poplenilo Znojensko, Bítovsko a před dvěma lety založený klášter v Dolních Kounicích. Na sklonku podzimu směřovalo na Moravu Bedřichovo vojsko znovu. 10. prosince se jednotky českého knížete utkaly v krvavé bitvě u Loděnic s jednotkami Konráda Oty, posílenými oddíly z Rakous a Bavorska. Bitvě pole opanoval i za cenu velkých ztrát Přemysl. Následujícího roku se Bedřich s Konrádem Otou smířili na schůzce ve středočeském Kníně.

Konrád se stal leníkem českého knížete a zároveň získal titul moravského markraběte. Po Bedřichově smrti se v roce 1189 stal českým knížetem a z moravských knížectví si ponechal jen knížectví znojenské. 9. září 1191 na italském tažení Jindřicha IV. při obléhání Neapole podlehl moru, který se v císařově táboře začal šířit. Měkké části Konrádova těla byly pohřbeny v benediktinském klášteře na Monte Cassinu a kosti byly převezeny do Prahy, kde byly pohřbeny v katedrále sv. Vítu.

Po tomto stručném životopisném exkurzu se vraťme k zakládací listině louckého kláštera. Konrád a Marie jej štědrě obdarovali majetkem, který byl rozptýlen na

jihu Moravy. Mluví se zde o čtyřech kaplích: sv. Mikuláše ve Znojmě s desátkou z blíže nespecifikované oblasti nazývané markou a příslušnými vesnicemi, dále kaple sv. Jiří ve Strachotících s příslušenstvím, kaple sv. Ondřeje ve Starém Hobzí a kaple sv. Jana Křtitele s příslušným zázemím. Klášteru byla darována i ves Louka. Štědré donace se klášteru dostalo i od markraběte Vladislava Jindřicha.

Loucká kanonie byla založena ve strategické poloze u mostu přes řeku Dyji. Dřevěné klášterní provizorium bylo po ustálení klášterní komunity, jejíž jádro přišlo do Louky z pražského Strahova, postupně nahrazováno kamennou stavbou. Nejstarší část představuje klášterní kostel zasvěcený Panně Marii a sv. Václavu (především jeho krypta). Prvním opatem nové kanonie se stal údajně Gerhard, který však přímými prameny není doložen a objevuje se pouze v mladší klášterní tradici. Nejstarším, prameny doloženým opatem byl Jiří, který je prvně zmíněn v listině pro Klášterní Hradisko jako svědek krále Přemysla Otakara I. Jiřího pravděpodobně vystřídal Gerhard, za jehož působení byl patrně v roce 1202 posvěcen klášterní kostel olomouckým biskupem Robertem. Slavnosti svěcení se zúčastnil i moravský markrabě Vladislav Jindřich.

V roce 1220 je v listině znojemského kastelána Jimrama poprvé zmíněn opat Florián. Tento činnorodý duchovní, který údajně pocházel ze šlechtického rodu, byl vynikajícím hospodářem. Listinou z roku 1220 si nechal od olomouckého biskupa Roberta potvrdit patronátní práva k několika kostelům (sv. Mikuláše ve Znojmě, sv. Ondřeje ve Starém Hobzí, sv. Jana Křtitele v Rokytnici a sv. Jiří ve Strachotících, dále sv. Markéty v Přímětích, Nanebevzetí P. Marie v Olekovicích, sv. Prokopa v Domamilu, sv. Markéty v Loděnicích, sv. Martina v Šatově a sv. Víta v Dyjákovičkách).

Mistr Michelské madony, Znojemska madona, kolem 1335 (sbírka JMM ve Znojmě)

Postupně se rozrůstal i klášterní majetek dary, směňami a koupěmi. Od markraběte Přemysla získali loučtí premonstráti v roce 1234 imunitní privilegium, kterým byly klášter a jeho majetky osvobozeny od berní, cel a jiných dávek, klášterní poddaní byli vyňati z moci světských soudů a dáni pod pravomoc soudu klášterního.

Ruku v ruce s rozvojem klášterního hospodářství rostla i prestiž kláštera a jeho opatů. Ti se stávali rozhodčími soudních sporů, kaplany moravských markrabat, ale i vizitátory českomoravské premonstrátské cirkárie (sdružení všech kanonií jedné země, v našem případě Čech

a Moravy). Na druhé straně byl klášter zavlčen do politických sporů zahraničního i vnitrostátního charakteru. Louka byla poprvé válečnými událostmi dotčena při moravském tažení rakouského vévody Fridricha II. Babenberského v roce 1242, kdy byl klášter vyrabován a kanovníci uprchli. Znovu se válečné dění dotklo Louky po bitvě na Moravském poli, ve které 26. srpna 1278 padl Přemysl Otakar II. Na Moravu tehdy vtrhla vojska vítězného Rudolfa Habsburského a plenění nebyla ušetřena ani loucká kanonie. Nutno však podotknout, že Rudolf jako správce Moravy počátkem roku 1279 loucké premonstráty odškodnil. Nově se klášter ocitl ve vleku politických událostí po Rudolfově smrti v červenci 1307. Město Znojmo podporovalo tehdy kandidaturu korutanského vévody Jindřicha, zatímco se většina moravské šlechty, město Brno a olomoucký biskup postavili za Rudolfova bratra Fridricha I. Když 17. října 1307 dorazilo Fridrichovo vojsko před městské hradby, nevyhnulo se znovu rabování ani Louce.

I přes tyto neblahé události nedošlo ke zpřetrhání kontinuity duchovního, hospodářského a kulturního rozvoje kláštera. Za nejvýznamnějšího opata 13. století – Dětricha I. – získal klášter rozsáhlá odpustková privilegia a stal se vyhledávaným poutním centrem. V klášterním skriptoriu pak kromě listin vznikala ve 13. století i pozoruhodná knižní díla, jmenujme alespoň *Cursus sanctae Mariae* uložený dnes v newyorské Morganově knihovně.

Lucemburská epocha zanechala po sobě stopu v podobě unikátní sochy Znojmské madony. Ta vznikla snad kolem roku 1335 v dílně Mistra Michelské madony a byla pravděpodobně určena pro oltář klášterního kostela. Později byla přenesena do hlavního městského farního kostela sv. Mikuláše a ve 2. polovině 19. století byla nalezena mezi odloženým církevním mobi-

Loucký klášter před r. 1900 (archiv JMM ve Znojmě)

liářem v tzv. Svatováclavské kapli vedle mikulášského kostela.

Zajímavé využití našla ve 14. století románská krypta pod konventním kostelem. Čas od času sloužila jako domácí vězení pro neposlušné kanovníky. Svědčí o tom nápisy na kamenných římsách hlavice sloupů a konzol na stěnách. Nejdelší z nich nás informuje, že: *Byli zde bratři Jakub, Kryštof a Martin a seděli zde 40 dní, protože je udali venkovani ze Šaldorfa, že pili víno. Přísný trest stihl řeholníka snad proto, že pili víno mimo klášter.*

Na přelomu 14. a 15. století se klášteru nevyhnuly ani válečné události spojené s válkou moravských Lucemburků, markrabat Jošta a Prokopa a sporem jejich bratranců – českého krále Václava IV. a Zikmunda Lucemburského. V roce 1402 uvěznil Zikmund svého bratra Václava ve Vídni. Tomu se však podařilo koncem roku 1403 uprchnout. Rozezlený Zikmund tehdy přinutil rakouské spojence táhnout proti Znojmu, kterého se zmocnil Václavův stoupenec, markrabě Prokop. V létě 1404 bylo Znojmo obleženo rakouským vojskem vévody Albrechta. V srpnu se k Albrechtovi připojil i Zikmund s uherskou armádou, kterou postihla epidemie úplavice. Za několik dní se úplavicí nakazilo celé vojenské ležení. 27. srpna onemocněl i Albrecht a rakouské a uherské jednotky se stáhly. Zanechaly za sebou zpusťovaný kraj i klášter.

Dlužno ještě podotknout, že filiační strom premonstrátského řádu Loukou nekončí. Již v prvních letech existence kláštera z něj bylo osazeno šest nově založených kanonií v Uhrách. Louku jako svůj mateřský klášter nazývaly kláštery v Jasové (založen 1193), Zsámbéku (založen dvakrát v letech 1205 a 1222), Herpály (založen před r. 1234), Érábrány (založen před r. 1234), Darnó (založen 1241) a Adony (založen mezi léty 1245-1260).

Poděkování Domácímu hospici Znojmo (... a trochu i zamyšlení nad koncem života)

Chtěli bychom se podělit o úžasnou zkušenost, kterou jsme jako rodina zažili před Velikonocemi. Náš tatínek před více jak sedmi lety onemocněl Alzheimerovou chorobou, která mu postupně způsobovala demenci a imobilitu doprovázenou inkontinencí. Poslední dva měsíce se jeho stav zhoršoval a 2 týdny před Květnou nedělí už nebyl schopen postavit se na nohy a ztratil schopnost polykat, takže už nemohl nic jíst a pít.

V této době jsme se rozhodli požádat o pomoc a našeho tatínka, s jeho pro život již nepříznivou diagnózou, jsme svěřili do péče personálu Domácího hospice Znojmo a ošetrovatelské služby. Přáli jsme si, aby tatínek mohl dožít svůj život bez bolesti, strachu a opuštění a aby zemřel v prostředí jemu známém, a to ve svém domově obklopen svými blízkými. Toto naše rozhodnutí dnes vnímáme jako něco, co nás naplnilo pocitem vnitřního klidu a utvrdilo nás v poznání, že žijeme především z lásky, nejen přijímané, ale hlavně darované. Personál Domácího hospice nám lásky daroval opravdu hodně.

Vědomí, že je vedle vás po celou dobu někdo ochotný pomoci, je úžasný pocit. Bylo velmi dojemné vnímat soucit personálu hospice s celou naší rodinou. Okamžitě si získali naši důvěru a my se mohli o ně opírat. Byli nám velkou jistotou 24 hodin denně, mohli jsme volat v kteroukoliv noční hodinu. Sestřičky byly vždy milé, pomáhaly v rovině medicínské, psychologické, ale i duchovní. A my jsme měli čas si znovu uvědomit, kým pro nás tatínek byl, co jsme si vzájemně dali a co si dlužíme. Mohli jsme si vše vyříkat a poprosit o odpuštění, poděkovat tatínkovi a propustit jej s tím, že náš život zvládneme i bez něho.

Když tatínek vydechl naposled, byly to opět sestřičky, které nám byly okamžitě ku pomoci. Společně jsme tatínka připravili pro poslední cestu z domova.

Smrt blízkého člověka pro nás bývá těžká. Naši blízcí nám jsou jedním z největších darů života. Je těžké se smířit s tím, že je nebudeme potkávat, nebudeme slyšet jejich hlas. Mnoho lidí nosí v sobě naději, že za hranicí smrti existuje nějaký další prostor života. I my jako křesťané máme tedy

velkou naději, že život po smrti pokračuje. Že Bůh se z nás těší a nikdo mu z nás není malý. Máme naději, že se znovu shledáme. Smutek nám pomáhá objevovat bohatství ve vztazích s blízkými. Pláč a slzy bývají projevem pocitu blízkosti, a proto je důležité se vyplakat a smířit se. U toho všeho sestřičky jsou. A přesto jejich práce není smutná, ostatně nám to samy sdělily. Byly také s námi alespoň v duchu, když naše dcera 14 dnů po smrti tatínka porodila krásnou zdravou holčičku.

Víme, že nás Bůh všechny neskutečně miluje, že nám neustále žehná a je jenom na nás, jak se k tomu postavíme a zda Jeho nabídku přijmeme. Když náš život spočívá na těchto základech, nic není konečnou, ani smrt sama. V našem životě jde o to, naučit se žít a růst v lásce a zapouštět kořeny v Bohu.

Vy všichni z Domácího hospice už navždy zůstáváte v našich srdcích a velmi si vážíme toho, jak projasňujete často šedavé kouty životů, které při své práci potkáváte.

vděční Weissovi a maminka

Pro Boha vzdálenosti nehrají roli

Milí znojemští farníci, rád bych se s vámi podělil o to, co jsem během 10 měsíců prožil v jáhenské službě ve Znojmě. Ještě se sice nestěhuji, ale přece jenom nastává čas na takovéto zhodnocení.

Foto archiv jáhna Milana

Když jsem se na konci července 2020 na faru do Znojma nastěhoval, bylo to jako naskočit do rozjetého vlaku. V té době nebyla v podstatě žádná omezení kvůli covidu, takže se stále něco dělo. Navíc pro mě byla většina věcí nových, proto trvalo aspoň tři týdny, než se mi podařilo postupně vybalit a zabydlet se. Velmi milé bylo přijetí od pana děkana Jindřicha i od pana kaplana Pavla, oba ke mně byli a stále jsou vstřícní a od začátku jsou ochotní mi pomoci, když potřebuji poradit nebo něco zařídit. Zcela unikátní také je, že když to aspoň trochu jde, míváme všichni tři na faře společné modlitby ráno i večer (společně se modlíme téměř celý breviář) a také společnou snídani, oběd i večeři. Tolik společného programu na farách s diecézními kněžími nebývá. Takovýto společný život mi velmi pomohl se od začátku cítit ve Znojmě jako doma.

Během prvních dvou měsíců v srpnu a září jsem si mohl vyzkoušet nejrůznější jáhenské služby. Měl jsem dost příležitostí kázat na mších svatých, také jsem mohl pokřtít několik dětí, oddat první dva páry a rovněž vést poslední

rozloučení v obřadní síni. Poměrně často mě kněží z okolních farností žádali o zástup, takže jsem mohl vést bohoslužby slova ve více farnostech znojemského a vranovského děkanství. Učil jsem se také, jak vést přípravy rodičů na křest dítěte a také jak vést přípravy snoubenců. V té době se také připravovala výuka náboženství ve znojemských školách i na faře.

Hned po přestěhování do Znojma mě uchvátilo okolí fary, a to z následujících důvodů. Fara leží v krásném historickém centru Znojma, je z ní nádherný výhled do údolí Dyje a také je v bezprostřední blízkosti krásná příroda v Národním parku Podyjí. Znojmo je v naší republice unikátní právě v tom, že historické centrum města sousedí s národním parkem. Jak už asi víte, mým koníčkem je cyklistika a mám rád krásnou přírodu. Protože kvůli covidu od října nebyl provoz ve farnosti zdaleka tak náročný jako v létě, měl jsem prostor i na tyto své koníčky. Hodilo se to, když jsme s otcem Pavlem a sestrou Vianneou vymýšleli Cesty za poznáním. Díky znalosti krásných míst ve Znojmě a okolí jsem byl schopný sestavit trasy, které se snad lidem líbily.

Dostáváme se k tomu, jak mou službu ovlivnila pandemie. Výuka náboženství byla v plánu od října. Ještě jsem stihl mít úvodní hodiny, ale pak už bohužel výuka

nepokračovala kvůli covidu a kvůli tomu, že se i v době menšího rozvolnění nemohly sdružovat děti z různých tříd. Měl jsem také dost prostoru ke službě kostelníka. Mohl jsem zužitkovat své předchozí zkušenosti, protože kostelníka jsem dělal v kněžském semináři i ve své rodné farnosti Brno-Obrány. Přesto jsem se naučil nový a velmi rychlý způsob rozdělování uhlí pomocí horkovzdušné pistole. Tato technika se mi velmi hodila při pohřbech, abych stihl sloužit jako jáhen na pohřební mši svatě a zároveň na závěr přijít s připravenou kadidelnicí. Tímto bych rád poděkoval kostelníkům panu Havlíkovi a panu Brančovi, kteří mají zásluhu na tom, že jsem se naučil tuto dovednost.

Prostor byl i na další manuální činnosti. Mohl jsem například sestavit regály na náradí a další věci ve farním sklepě nebo

opravit rozbitý zámek na dveřích. Tyto zkušenosti jsou při přípravě na kněžství velmi užitečné.

Bylo také několik příležitostí, aby mi otec Jindřich vysvětlil mnoho zajímavostí z architektury a umění v našich kostelích ve Znojmě. Každý z pěti kostelů je jiný a zároveň pan děkan dokáže o všech hovořit zajímavě a na vysoké odborné úrovni. Protože na rozdíl od sportu nebo matematiky jsem se architektuře a umění dříve věnoval jen minimálně, byly pro mě výklady otce Jindřicha velmi obohacující.

Důsledkem pandemie a velmi omezených možností setkávat se také bylo, že jsem během jáhenského působení poznal nejspíš méně farníků než moji předchůdci. To je mi líto, nicméně jsme mohli být ve spojení v modlitbě na dálku. Pro Boha

vzdálenosti nehrají roli, vzájemná modlitba má velkou hodnotu.

Říká se, že první působíště v pastoraci je jako první láska. Myslím si, že u mě toto tvrzení bude platit i po vystřídání více farností. Na Znojmo budu pamatovat v dobrem, zvláště na to, jak krásného lidského přijetí se mi zde dostalo, a také na nádherné prostředí, které jsem si mohl pěšky i na kole vychutnat.

Na kněžskou službu se těším a zároveň vás prosím o modlitby za to, abych byl dobrým knězem. Jsem si totiž vědom, že se svými nedostatky na tuto službu nestačím. Ale zároveň jsem přesvědčen o tom, že Bůh i navzdory mým chybám může skrze mě vykonat dobré dílo.

jáhen Milan Werl

Farní časopisy z pohledu historie (1. část)

Věnováno všem obětavým redaktorům farních časopisů

Už několik let díky pečlivosti sekretariátu pana biskupa končí každé (nebo skoro úplně každé) číslo farních časopisů v jednom výtisku u nás v diecézním archivu. Naším úkolem je zakládat je zde do přehledných sérií, aby tak byly připraveny k zapůjčení případným zájemcům do budoucna. Činíme tak opravdu rádi a každé z těchto čísel přebíráme s velkým zájmem. Na rozdíl od většiny úředního materiálu, který k nám přichází, žádný z farních časopisů neopomeneme alespoň prolistovat, ale nezřídka se stává, že neodoláme, a dříve než je uložíme do řady k předchozím, se do nich s chutí začítáme. Každé nové číslo v nás kromě přirozené čtenářské zvědavosti vzbuzuje především velkou úctu – tušíme, že se za každým z nich skrývají neviditelné desítky hodin něčí práce. Zatímco u některých farních věstníků obdivujeme, jak evidentně stojí na díle několika málo obětavých jednotlivců, u jiných farností musíme oceňovat, jak se jim podařilo sestavit široký, pestrý a dobře fungující redakční tým. Jsou časopisy, které nás od počátku zaujaly tím, s jak minimalistickými formálními prostředky umí předávat svá sdělení, jiné nás naopak nepřestávají překvapovat svojí vysoce profesionální a vynalézavou grafickou úpravou. Samozřejmě absolutní vítězství představuje hodnotný obsah – ten když se povede, máme hned o čem hovořit a hlavně přemýšlet. Podněty z farních časopisů si půjčujeme velmi rádi, byť jsou primárně určeny konkrétním lidem konkrétní farnosti – a protože každá z nich žije svými vlastními problémy, nejspíš ani zdaleka nemáme šanci dohlédnout k tomu, kolik empatie musí každý farní redaktor vynaložit k tomu, aby dokázal odhadnout, čím asi tak může své čtenáře nejlépe oslovit.

V našem diecézním archivu máme uloženu řadu starších farních časopisů a není bez zajímavosti se s nimi seznámit. U biskupství se farní zpravodaje dostávaly spolu se žádostmi o církevní schválení jejich tisku. Díky tomu naše sbírka nabízí docela slušný přehled o jejich produkci, byť za úplně kompletní ji považovat nemůžeme.

Důvody, které vedly k zakládání farních věstníků, byly v minulosti obdobné jako dnes. Místní zpravodaje byly chápány jako určitý doplněk k náboženským časopisům, které vycházely s širším regionálním záběrem a jejichž předplatné zprostředkovávaly zájemcům farní úřady. Lokální listy měly přinášet čtenářům zpravodajství přímo z nejbližšího okolí. Nechyběly tedy přetisky nedělních ohlášek a aktuální reakce na místní události. Cílem bylo šířit náboženské vzdělávání a povzbuzení ve víře. Duchovní správci si byli už tehdy velmi dobře vědomi toho, jak může takový farní časopis, pokud se zdaří, fungovat jako účinné pojítko přispívající ke stmelení farnosti. Zároveň však v něm spatřovali i důležitý nástroj činnosti pastorační, nezřídka přímo misijní, jako možnost oslovit i ty lidi, kteří do kostela normálně nepřijdou. Velká část farních věstníků se totiž tiskla v nákladu, který odpovídal počtu domácností ve farnosti. Jednotlivá čísla se pak doručovala přímo do schránek, kam je roznášeli dobrovolníci, pro něž se tehdy vžilo pěkné označení horlitel. To ovšem bylo možné jen v těch případech, kdy se časopisy rozdávaly bezplatně. Byla i řada farností, které si tuto velkorysost dovolit nemohly nebo nechtěly, a proto svůj věstník prodávaly za poplatek ve výši několika desítek haléřů nebo aspoň vybízely k dobrovolnému příspěvku. Běžné bylo, že část nákladů pokrývaly poplatky

z reklamy pro místní firmy, přičemž tato reklama bývala často doprovázena upozorněním: „Přijímáme inzerci jen od katolíků!“

Výrazným rozdílem oproti dnešní situaci je u starších farních časopisů docela nízký podíl laiků na jejich redakční přípravě. Velká část věstníků byla v podstatě dílem jednoho muže – buď přímo faráře, nebo (snad ještě častěji) jeho podnikavého mladého kaplana; farníci vypomáhali jen v menší míře. S odchodem kněze mnohdy farní list končil úplně. Nezřídka se ale stávalo, že vzápětí po zániku jednoho věstníku se na jiném místě objevil časopis nový, třeba i obdobně strukturovaný – to když duchovní pokračoval ve své vydavatelské činnosti i na novém působišti.

Nikomou z těch, kdo někdy stáli u samotného zrodu farního časopisu a účastnili se nezbytných vstupních diskusí, asi není třeba zdůrazňovat, co založení takového listu obnáší – že to není jen zajištění kvalitních příspěvků, ale také spousta starostí rázu technického. Po této stránce to máme my ve věku počítačů, laserových tiskáren a copy center v porovnání s našimi předchůdci v první polovině 20. století nepoměrně jednodušší. Ti byli plně odkázáni na spolupráci s místními tiskařskými firmami, v jejichž provedení dostával list standardní grafický střih. Některé farnosti se ve svém entuziasmu uchýlovaly k úspornému svépomocnému tisku jednoduchým cyklostyly – bylo to bez jakýchkoli ambicí na estetiku a výsledná kvalita byla velmi slabá. Dnes už jsou bohužel tyto tisky vybledlé natolik, že se dostávají až za samotnou hranici čitelnosti vůbec.

Velká část farních časopisů se důsledně snažila držet se v mezích žánru čistého zpravodaje a kromě farních oznámení při-

nášela pravidelně slovo duchovního správce k aktuálnímu období liturgického roku nebo poučení z oblasti morálky či církevních předpisů. Zařazovány byly ale také exkurzy do historie farnosti (zde se uplatňovaly přetisky článků docela renomovaných odborníků, jako byli Augustin Neumann nebo Ladislav Hosák), občas se objevují i pokusy beletristické a sem tam se pro odlehčení stává součástí i rubrika s anekdotami.

Začteme-li se do starších farních časopisů, zavane na nás úplně duch doby jejich vzniku. Jako nejtěživější problém byl obecně pocítován odklon společnosti od tradičních hodnot, hromadné opouštění katolické církve ať už směrem k církvi československé, nebo přímo k módnímu trendu být bez vyznání. V reakci na předválečný austrokatolicismus kdo chtěl být pokrokový, musel se přinejmenším distancovat od klerikalismu. Některé noviny (na Moravě např. Červánky nebo Den) využívaly sebemenší příležitosti k zesměšňování katolické církve. Farní časopisy se proto stávají platformou pro apologetické reakce – musíme přiznat, že ne každý z autorů vynikal žurnalistickým nadáním a ostrovtipem, takže často ta obhajoba církve vyznívala trochu neohrabaně.

Když už jsme u těch slabších stránek, asi můžeme přiznat na rovinu, že není třeba si namlouvat, že vše v historických farních věstnicích bylo vždycky geniální – mnohé příspěvky nejsou ničím jiným než snůškou zbožných frází. Na druhé straně se najdou ve starých farních věstnicích i články, které jsou i po mnoha desetiletích přímo pohlazením. Když P. Josef Zouhar v roce 1945 přeje svým farníkům v Senetářově požehnané prožití vánočních svátků a vše dobré do nového roku, činí tak způsobem

nesmírně osobním a vroucím jako skutečný duchovní otec.

Prvním doloženým farním časopisem v naší diecézi je Farní věstník v Telči. Majitelem a vydavatelem tohoto listu byl tamní farář a děkan a pozoruhodný novinářský i podnikatelský talent Simeon Zapletal. Usiloval o to, aby čtenáři na stránkách jeho měsíčníku nacházeli jak poučení, tak zábavu. Kromě duchovních zamyšlení a běžných farních ohlášek přetiskoval na pokračování práce Jana Tiraye o dějinách města, ale pro udržení čtenářského zájmu neváhal zařazovat ani příspěvky spadající až do žánru lehčího bulváru. V tomto směru bývala zvláště oblíbená jeho pravidelná rubrika Rozmanitosti, která přinášela pestrý výběr zpráv od informací o počasí a cenách zemědělských plodin až po groteskní lokální drby. Pozoruhodné přitom je, jak různorodé zprávy řadí časopis za sebe způsobem naprosto mozaikovitým. Hned za seriózním sdělením, že „*třetí řád měl slavnostní schůzi odpoledne 8. prosince, při níž jedna členka skládala slib,*“ následuje zpráva, kterák *majitel pohřebního ústavu pan Emerán Dub při převozu nebožtíka ztratil aktovku s úmrtním listem.* Podobné informace o připravovaném 30. světovém eucharistickém sjezdu v Kartágu v Africe navazuje přímo na barvitě vylíčení, jak „*tři mladíci s revolvery v mlékárně v Šišmě u Bystřice pod Hostýnem zastřelili rolníka a suloupenými penězi uprchli.*“ Černá kronika představovala obzvláště vyhledávané čtení a v Zapletalově podání ani popis několikanásobné tragédie nepostrádá v úvodu prvky zábavné: „*V Želechovicích na Olomoucku byl pýchou rodiny Josef Šolc, student techniky v Brně. Na domluvy rodičů přece zkoušek nedělal. I obe-*

lhal rodiče, že udělal zkoušky inženýrské. Novému inženýru hned našli bohatou nevěstu a stanovena svatba. Tu se lež prozradila. Inženýr dal se přejeti vlakem, otec Šolc ráno o 4. hodině zastřelil manželku a syna Jaroslava v posteli a konečně sebe.“ Nicméně Zapletalovi nešlo primárně o senzace a dokázal si zachovat smysl pro vyváženost. Jeho zásluhou Farní věstník v Telči vycházel od roku 1919 až do roku 1939, tedy plných 21 let. Ve své době dokonce představoval jediné regionální periodikum v Telči (jak správně zdůrazňuje Wikipedia). Koncem 30. let Zapletal zařazoval do časopisu i zcela vážně míněné politické komentáře, v nichž se kriticky vyjadřoval k nastupujícímu fašismu. Tím se dostával na tenký led a byl si toho dobře vědom, proto po 15. březnu 1939 vydávání časopisu zastavil a dále na sebe raději neupozorňoval.

Jaromír Kubíček ve svém Soupisu novin a časopisů vydávaných na Moravě a ve Slezsku v letech 1918-1945 uvádí k roku 1920 nějaký bližší neurčený Farní věstník, který vycházel v Brně. U nás v archivu ho nemáme a ani se nám nepodařilo vypátrat o něm nějaké bližší zprávy. Pokud byste se s nějakým jeho číslem někde na faře nebo v rodinných sbírkách setkali, vděčně přijmeme do archivu, když ne přímo originál, tak aspoň kopii.

PhDr. Marie Plevová, Ph.D.
vedoucí Diecézního archivu v Rajhradě

(Dokončení příště.)

Jídlo pro dítě na celý rok za „dva Komenský“

Dobročinné hnutí **Mary's Meals**, které usiluje o zajišťování jídla a vzdělání chudým dětem v zemích třetího světa, spouští osvětovou kampaň s názvem **2 Komenský**. Lidem v Česku tak organizátoři chtějí připomenout, že za pouhé dvě dvousetkorunové bankovky lze nakoupit stravu pro jedno dítě téměř na celý školní rok.

Jana Amose Komenského mají Češi neodmyslitelně spjatého s vzděláváním. A protože právě jeho portrét je vyobrazen na dvousetkoruně, zvolilo hnutí **Mary's Meals** učitele národů jako „ambasadora“ nové osvětové kampaně. Dobročinný spolek poskytuje jídlo chudým dětem ve školách po celém světě v rozvojových zemích. To pro jedno dítě téměř na celý školní rok stojí pouhých

400 korun, tedy „dva Komenský“.

Spolek **Mary's Meals** zajišťuje stravovací program ve školách v rozvojových zemích. Tím, že škola poskytne dítěti jídlo na celý den, motivuje rodiče k posílání dětí za vzděláním namísto do práce. Suroviny pro přípravu jídel navíc poskytují výhradně lokální zemědělci. Celosvětově nyní **Mary's Meals** krmí 1 667 067 dětí každý školní den.

Dobročinné hnutí bylo založeno v roce 2002 skotským filantropem Magnem MacFarlane-Barrowem. V současnosti působí v řadě zemí světa včetně České republiky, kde vznikl roku 2018.

Mary's Meals poskytuje denní jídlo dětem v rámci školního stravovacího programu v 19 zemích:

Jídlo pro jedno dítě na celý školní rok stojí pouze 459 Kč.

Celosvětově stojí **Mary's Meals** na dobro-

volnictví, jak na straně programových zemí, tak na straně dárcovských zemí.

Mary's Meals je vlastněno a provozováno místními komunitami v zemích, kde funguje. Tam, kde je to možné, jsou jídla připravována pouze z místních surovin. Tento přístup podporuje místní ekonomiku a pomáhá rodinám.

Mary's Meals má svůj počátek v roce 2002, kdy Magnus MacFarlane-Barrow, zakladatel celosvětového hnutí, navštívil Malawi během hladomoru a setkal se zde s matkou umírající na AIDS. Když se Magnus zeptal jejího nejstaršího syna Edwarda, co je jeho snem, dostalo se mu odpovědi: „Chtěl bych mít dostatek jídla a jednoho dne chodit do školy.“

Kdo nehladoví, ten se učí.

Více informací naleznete na stránkách www.marysmeals.cz/2komensky.

Stalo se před 100 roky: rok 1920 očima farních kronik a dobového tisku (část 2.)

V našem putování časem se tentokrát ještě vrátíme k náboženským událostem roku 1920 zaznamenaným v českém katolickém týdeníku Ochrana. Mezi nimi hrály výjimečnou roli biřmování udílené brněnským biskupem Norbertem Kleinem a připomínka 100. výročí úmrtí sv. Klementa Hofbauera. Níže otištěné texty jsou samozřejmě poplatné době svého vzniku a zaměření periodika. Opět jsou ponechány v původní jazykové podobě.

Ochrana 3.1.1920

V úterý 30. prosince zemřel v dominikánském klášteře ve Znojmě ctp. **Fr. Jos. Flöss**, bratr řádu dominikánského po delším utrpení v pozeňnaném věku 85 let.

Sbírkou vykonanou při českém pozeňnaní u sv. Michala na boží hod vánoční podařilo se nám **doplniti obnos zaplacený za monstranci**, kterou jsme pro české pozeňnaní a pobožnosti u sv. Michala zakoupili. (Družina a Sdružení)

Ochrana 9.1.1920

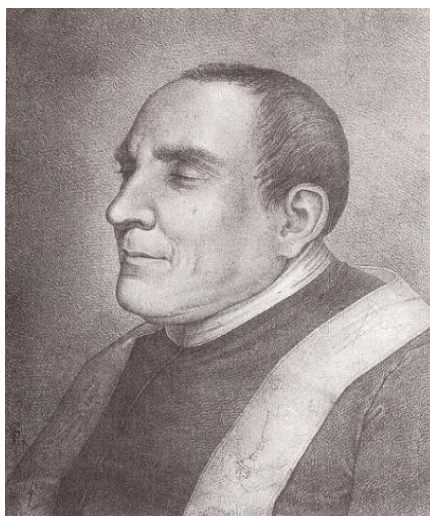
Česká sylvestrovská pobožnost u sv. Michala ve Znojmě byla četně navštívena. Vldp. farář Bělohávek z Hradiště dovedl v kázání skoro hodinovém, že i v roce budoucím čekají na nás boje, boje proti bolševismu, řádícímu i u nás v nejrozmanitějších podobách, a povzbuzoval k důvěře a věrnosti vůči Bohu v bojích těchto.

Abrahámoviny slaví 9. ledna dp. P. Václav Bělohávek, farář křižovnického řádu při proboštském chrámu sv. Hypolita na Hradišti u Znojma, vynikající kazatel a spisovatel český. Narodil se 9. ledna 1870 v Ouhrově u Něm. Brodu. R. 1890 vstoupil do řádu křižovnického v Praze, kde byl roku 1895 na kněze vysvěcen. Působil 22 let na různých farách řádových v Čechách jako kaplan, farář a lidový misionář a přijel v říjnu 1898 za zástupce churavého řeholního bratra, faráře v Hodonicích, kde přes rok setrval. Po převratu se stal prvním českým farářem na Hradišti, kde jako horlivý kněz a vlastenec působí. Vydal celou řadu spisů kazatelských a zábavných, psaných vzletnou a krásnou mluvou. Jsa znalcem několika slovanských a románských jazyků, vydal též několik překladů, zvláště ze španělského básníka Calderona.

Ochrana 11.3.1920

Narozeniny presidenta Masaryka byly oslaveny ve Znojmě důstojným způsobem. V sobotu byla pořádána v městském divadle slavnostní akademie. V neděli o 8. hod. ráno slouženy byly u sv. Mikuláše slavné služby Boží za vlast a národ, jichž se zú-

častnili zástupci všech zdejších úřadů a zdejších českých škol, velice četná deputace důstojnického sboru s p. brigádníkem a p. posádkovým velitelem v čele, jakož i tolik Čechů a Češek ze všech tříd společenských, že kostel ten již dlouho tolik návštěvníků nehostil. Hymnou „Kde domov můj“ byly bohoslužby zakončeny.

Posmrtná kresba K. Hofbauera (Friedrich Rinn)

Ochrana 18.3.1920

Tasovice. Stoletá památka úmrtí sv. Hofbauera-Dvořáka konala se v rodišti světcově v neděli a pondělí dne 14. a 15. března za velikého účastenství zdejších i okolních osadníků s velikou okázalostí. V neděli dopoledne kázal pan prefekt semináře z Brna P. Dokulil, bývalý zdejší kooperátor, který líčil oslavence jakožto časového světce své doby. Odpoledne přivedli páni faráři z Hodonic a Našetic své osadníky a pan profesor Kobza ze Znojma líčil v úchvatném hodinovém kázání všechny vynikající události ze života sv. Klementa. Po kázání vedl vdp. děkan Breit s duchovenstvem velkolepý průvod z farního chrámu k rodnému domu sv. Klementa, před nímž měl venku závěrečné kázání křižovnický farář dr. Pošmurný z Hodonic, v němž líčil neochvějně katolické smýšlení světcovo, a nabádal k neochvějně věrnosti církvi a jejím představeným. Pozeňnaním v klášterní kapli nedělní slavnost ukončena. Ještě větší účastenství bylo v pondělí, neboť přišly průvody ze Znojma, Louky, Šatavy, Mühlfronu, Strachotína a Práče. První kázání měl p. farář Tretera z Louky. Hlavní kázání měl sám nejdůst. pan biskup Klein, který ráno do Tasovic zavítal a v 8 hodin v kapli sv. Klementa mši sv. sloužil. V úchvatném kázání svém srovnával doby Hofauerovy s nynějšími časy. Po kázání byl přítomen slavné mši sv., kterou měl p. kooperátor tasovický P. Bendl.

Ochrana 25.3.1920

Velké Znojmo. Po dlouhém čekání a mnohých urgencích a námáhách Čechů znojemských připojila vláda místní obce Hradiště a Mansberk, jakož i místo Louku k městské obci Znojmu. [V důsledku nového správního uspořádání se na území města Znojma ocitla hradištská farnost a také farní kostel rozlehlé loucké farnosti.]

Svatokrádež v Šatově. V noci ze dne 11. na 12. února byl vyloupen zdejší svatostánek. Ukradeny byly obě posvátné nádoby totiž kalich pro přijímání věřících (zvaný ciborium) i monstrance se všemi svatými hostiemi. Pachatelé vnikli do kostela kůrem... V neděli na to konána smírná pobožnost, ale tu již myslí všech byly značně uklidněny vědomím, že obě ukradené nádoby i se sv. hostiemi byly nalezeny. Stalo se tak již v pátek dne 13. února odpoledne. Rodina p. Rossy pracovala poblíž šatovských sklepů, na straně k nádraží obrácené, a tu dospělý syn zahlédl v polorozpadlém starém sklepe pohozený „ruksak“. Pohlédl do něho a ke svému úžasu zahlédl tam pohřešované nádoby. Zpráva o tom se rozléla hned po celém Šatově i nejbližším okolí a tím pátrání po pachatelích neobyčejně stíženo. Sv. hostie malé byly značně porušeny, z mnohých pouze zkroucené zbytky a drobtý, velká sv. hostie byla jen na pokraji porušena. Ciborium bylo skoro neporušené, monstrance dvakrát ohnuta. Neztratilo se však z ní ani nejmenšího.

Ochrana 1.4.1920

Poděkování. Vdp. **P. Václavu Bělohávek O. Cruc.**, farář ze Znojma-Hradiště, kázal o všech nedělich postních u sv. Michala ve Znojmě. Byla to kázání skutečně postní, která k nám pronesl. Kázal o kříži. Byla to však kázání zároveň nejvyšší časová, neboť probíral neohroženě všechny bolestné úkazy našich dnů!

České bohoslužby o svátcích velikonočních u sv. Michala. I letos máme u sv. Michala Boží hrob. Vzkříšení české bude na Bílou sobotu odpoledne o 3. hod. Čeští katolíci znojemští, dostavte se k této slavnosti do jednoho! V průvodu bude se zpívati píseň: „Alleluja! Živ buď nad smrtí Zvítězitel!“ Na Boží hod velikonoční bude o 10. hod. dopol. u sv. Michala zpívaná mše sv., odpoledne o 3 hod. zpívaná pozeňnaní.

Ochrana 8.4.1920

České Vzkříšení ve Znojmě na Bílou sobotu vydařilo se velmi krásně. Účast věřících byla taková, že po průvodu byl kostel sv. Michala skutečně přeplněn. Průvod vedl vdp. profesor Kirsch za přísluhy vdp. P. qu-

ardiana Jaroslava Dočkala, dp. P. Hroznyat Hladíka O. Cap. O pořádek při průvodu pečoval ochotně dp. Jan Jeřábek s P. Ambrozem.

Brněnský biskup Norbert Klein (1917-26)

Ochrana 6.5.1920

Biskupská visitace ve Znojmě začala v neděli 2. t. m. u sv. Mikuláše. Ndp. biskup Norbert Jan Klein přijel večer o půl 7 hod. z Únanova provázen svým tajemníkem, kons. radou a přísedícím dr. Josefem Kratochvílem. Očekávan byl veškerým duchovenstvem znojemským a velkým zástupem katolíků obou národností. Uvítán byv česky a německy farářem u sv. Mikuláše vldp. Josefem Andrlm, vešel njdp. biskup do farní budovy, odkudž, obléknuv církevní roucha, odebral se ve slavném průvodu do chrámu Páně, kde byly vykonány předešlé slavnostní obřady. Po té přijal ndp. biskup ve faře deputace katolických spolků a organizací a duchovenstvo. V pondělí počal navštěvovat školy. V úterý a ve středu udílel sv. biřmování. Ve čtvrtek večer přejde k visitaci farnosti u sv. Kříže.

Hluboké Mašůvky. Dne 1. května nevyimzí nám tak záhy z paměti. Zavítal k nám totiž ndp. biskup z Brna, aby zde konal bisk. **visitaci a udílel sv. biřmování.** Uvítán byl od místního p. faráře. od školních dětí a od p. starosty Fialy, načež měl mši sv. v poutním kostelíčku. Po sv. biřmování, které udílel ndp. biskup na prostranství před kostelem, měl krásnou promluvu.

Ochrana 20.5.1920

Ndp. biskup brněnský Dr. Norbert Jan Klein dlel ve Znojmě od 2. do 12. t. m. V těchto dnech vykonal **generální visitaci obou znojemských katolických far,** udílel svatě biřmování a přesvědčoval se o náboženských vedomostech žactva zdejších škol. Svátost biřmování udílel ve Znojmě celkem **1490 biřmovancům a biřmovan-kám** a to u sv. Mikuláše 698, u sv. Kříže pak 792. Českých biřmovanců a biřmovanek bylo 675, německých 815. Po každém biřmování měl pan biskup k biřmovancům a jejich kmotrům promluvu. Celkem kázal ve Znojmě osmkrát a každé z těchto kázání by-

lo důkazem hloubky jeho myšlenek i výše jeho kazatelského umění, jak otevřeně doznávali posluchači, Češi i Němci. – Dále navštívil pan biskup na **100 tříd zdejších českých i německých škol.** Ve školách německých byl všude přijat taktně jako vážený host. Totéž platí o některých školách českých. Ne však o všech! Česká katolická veřejnost zdejší netají svou nelibost nad jednáním těch, kteří uznali za vhodné panu biskupovi se vyhnouti. Pana biskupa se ostatně tato netaktnost nikterak nedotkla. Kde byl uvítán a pozdraven, poděkoval přátelsky, kde se mu vyhnuli, šel přímo k žactvu a žactvo zdejších škol nezapomene nikdy chvíli, které pan biskup s ním strávil. V každé třídě zkoušel pan biskup sám a každá jeho otázka, každé jeho slovo svědčilo, že pan biskup je starým, zkušeným katechetou v nejlepším slova tohoto smyslu a otcovským přítelem dětí. – Ve středu 12. t. m. odejel ndp. biskup do Brna sloužit o svátku Nanebevstoupení Páně slavnou pontifikální mši sv. a v pátek 14. t. m. odpoledne o 5. hod. přijel na Hradiště pokračovat v generální **visitaci dekanátu znojemského.** V sobotu 15. t. m. visitoval a biřmoval v Mašovicích, v neděli 16. v Citonicích, v pondělí 17. na Hradišti, kdež se téhož dne odpoledne o 3. hod. rozloučil s duchovenstvem děkanátu znojemského. V úterý 18. t. m. odpo. odjel do Vrbovce, by zde počal s visitací a biřmováním v dekanátu šatovské.

Svátost biřmování přijalo v Tasovicích 334, v Hodonicích 145, v Milfroně [dnes Dyje] 84, v Příměticích 411, v Hlub. Mašůvkách 153 a v Únanově 194 biřmovanců a biřmovanek.

Ochrana 24.6.1920

České bohoslužby u sv. Michala, které byly dosud konány o nedělích a svátcích dopoledne o 10. hodině, budou se konati od 4. července t. r. **vždy o 8. hod. ranní.** Bohoslužby tyto byly určeny totiž pro katolické příslušníky zdejší vojenské posádky. Tito si však stěžovali, že se jich zúčastniti nemohou, protože jsou příliš pozdě. Proto zavádí zdejší výpomocná vojenská duchovní správa na zkoušku onu změnu.

Ochrana 26.8.1920

Školní rok na českých dívčích měšťanských a dívčích obecných školách započne ve středu 1. září službami božími o 8. hodině ráno v kapucínském chrámu Páně. – Služby Boží pro chlapecké školy budou konány v chrámu u sv. Michala.

Ochrana 9.9.1920

Začátek nového školního roku oslavilo české ref. reálné gymnasium ve Znojmě skutečně krásně, důstojně a křesťansky. V neděli 5. t. m. shromáždilo se žactvo vedené p. řed. Dr. Polesným a vldp. prof. Kirschem u sv. Michala. Se svými miláčky přišlo i mnoho rodičů. Prof. Kirsch promluvil k žactvu i k jeho rodičům. Následovalo

vzývání Ducha sv. a zpívaná mše, při které přednesl kroužek dam dva překrásné sbory a žactvo s ostatními věřícími pělo naši velehradskou: „Ejhle oltář!“ Svátostným požehnáním a národní hymnou byla povznášenější slavnost tato zakončena.

Dámský pěvecký kroužek, který si vzal za úkol pěstovati **umělecký zpěv kostelní** a spolupůsobiti při českých slavných bohoslužbách, utvořil se v poslední době ve Znojmě. Popud k tomu dala slč. Berta Rendová, prof. zdejší hudební školy. Na její pozvání přihlásilo se k součinnosti tolik dam, tolik dobrých zpěvaček, že již po 10 dnech mohl kroužek poprvé vystoupiti na veřejnost. Stalo se tak 5. t. m. při bohoslužbách, jimiž zahájilo zdejší české ref. reálné gymnasium školní rok... Když pak po pozdvihování zněl kostelem řed. Hromádkou upravený sbor: „O Srdce Spasitele“, zaslzelo dojetím oko přemnohé!

Ochrana 4.11.1920

Den Svobody oslavili i letos katolíci znojemští důstojně. Ve čtvrtek, 28. října, ráno o 8. hodině sloužena byla u sv. Michala **slavná mše za vlast a národ** za přítomnosti zástupců úřadů civilních a i vojenských, žactva českého gymnasia a přečetných věřících.

V neděli konají se ve Znojmě tyto **české bohoslužby:** u OO. dominikánů v Dolní české ulici jest ráno o půl 7. české kázání, potom o 7. hodině mše sv. s českým zpěvem; u OO. kapucínů na Masarykově náměstí o 8. hod. mše sv. a potom české kázání; u sv. Michala na nám. jezuitském jest ráno o 8. hod. české kázání, nato mše svatá s českým zpěvem; odpoledne o půl 3. čes. růženec, ve 3 české požehnání a po něm v neděli také česká promluva.

Ochrana 23.12.1920

Vánoční bohoslužby české u sv. Michala ve Znojmě. Na Boží hod v 5 hod. ráno zpívaná jitřní s koledami; v 8 hodin mše sv. se zpěvem lidovým; v 10 hodin zpívaná mše sv. s koledami; odpoledne ve 3 hod. zpívané požehnání a sbírka na kostelní potřeby. Na sv. Štěpána, Nový rok a sv. 3 Krále v 8 hodin ráno růženec a po tomto mše sv. zpívaná; odpoledne ve 3 hod. zpívané požehnání. **Česká pobožnost silvestrovská** koná se u sv. Michala ve Znojmě v pátek 31. t.m. V 6 hodin večer je kázání. Po kázání zpívané požehnání a „Bože, chváleme Tebe!“

Ochrana 30.12.1920

Biskupskými konsistorními rady byli jmenováni ze Znojma vldpp. profesoři Rajmund Kobza i Ludvík Kirsch, biskupskými auditory vldpp. katecheti Ludvík Mihola a Bohuslav Pohanka. [Konsistorním radou byl jmenován také přímětický farář Fr. Dopiva.]

uspořádal Ondřej Lazárek

Když jsme přepracovaní, vydáme se na kousek cesty k nebi

Vy je znáte ze znojemských kostelních lavic. Jejich loutky zná celý svět. Možná o tom ani nevíte, ale několikrát už vám proletěli nad hlavou ve vrtulníku – vírníku.

O rozhovor jsme tentokrát požádali manžele Soňu a Pavla Maškovi.

Kde začala vaše společná cesta životem?

Poznali jsme se v práci, kde jsme místo vstupu do SSM anebo KSČ, kam mě přemlouvali, začali hrát loutkové divadlo s tím, že už nám nezbyvá žádný čas na politické angažování, které bychom tak zanedbávali. A byl klid.

Do roka jsme se vzali a za pár let vychovávali společně 5 dětí.

Věnujete se umělecké tvorbě, hlavně loutkám. Kde to celé začalo?

Pavel nastoupil v roce 1987 místo svého tatínka Otto Maška do Moravské ústředny v Únanově u Znojma, kde se hlavně vyráběly loutky. Po roce 1989 založil vlastní firmu o třech zaměstnancích a pokračoval ve výrobě loutek.

Soňa byla s dětmi v domácnosti a zpracovávala účetnictví pro naši firmu. Ve zbývajícím volném čase vždy přiložila i ve firmě ruku k dílu třeba i s dětmi v náručí. Ve firmě se věnujeme hlavně výrobě loutek a dále pak sakrálním věcem jako sochám, betlémům, církevním interiéřům a restaurátorským pracím. Klademe důraz na to, aby loutky byly nejen hračka nebo suvenýr,

Světce z dílny manželů Maškových. | Foto archiv respondentů

ale i výchovný prostředek a v rodinách přinášely pohodu, radost a klidnou atmosféru. Sochami zase chceme přispět k podpoře víry a křesťanství kolem nás.

Hrajete si ještě někdy s loutkami?

Od doby podnikání již na hraní nezbyl čas. Ale všechny naše děti pokračovaly v hraní loutkového divadla od raného dětství vždy až do doby, než nastoupily na střední školy, které již nebyly ve Znojmě.

Která loutka se těší největší oblibě?

Nejoblíbenější postavy loutkového divadla jsou stále kašpárci, princezny, Jeničci a Mařenky.

Dalšími velkými oblíbenci v současné době jsou Hurvínek, Spejbl a Mánička.

Naše loutky kupují loutková divadla, která působí po celé naší republice a mají své stále loutkové scény. Ty hrají nejčastěji s marionetami velikosti 50 cm. Malé loutky velikosti 20 cm pak kupují zákazníci jako hračku pro děti. Naše nejmenší loutky jsou 14 cm vysoké a jsou v poslední době ve veliké oblibě. Naši zákazníci jsou po celém světě, nejdále asi v Japonsku.

Má to podle vás křesťan podnikatel na trhu těžší?

Myslím, že křesťanský podnikatel to nemá složitější, platí pro něho stejná pravidla jako pro ostatní podnikatele. Jako důležité vnímáme sociální citění vůči našim spolupracovníkům a poctivost k zákazníkům.

Máte mnoho nevšedních koníčků. Čemu všemu se věnujete?

Koníčků máme mnoho. Každý volný čas – pokud je, trávíme na zahradě, ale i tady musíme pilně pracovat, protože na nás dohlíží otec Jindřich z okna fary sv. Mikuláše. Chováme tam spoustu zvířátek, od drůbeže po exotické ptactvo. Sem tam uvaříme domácí pivečko, které si dopřeje celá naše široká rodina. Na podzim, když se urodí hrozny, je nutné je přeměnit na trvanlivější lahodný nápoj. Zkrátka co Pán Bůh na zahradce dá, musí se užitečným způsobem zpracovat.

A když už se nám někdy nic nechce dělat a jsme trochu přepracovaní, vydáme se na kousek cesty k nebi ve vírníku. Velkým mým tajným snem bylo stát se pilotem, a protože vše děláme rádi společně, tak

Manželé Maškovi ve vírníku. | Foto archiv respondentů

jsem k tomu po 35 letech přemluvil také svou ženu a v létání se střídáme.

Jste velmi aktivní i ve farnosti. V čem v dnešní době vidíte budoucnost farnosti?

Budoucnost farnosti vidíme v naší mládeži. Když zhodnotíme minulost a naše zkušenosti s výchovou dětí, myslíme že cesta k rozvoji farnosti v budoucnu je hlavně v rodinách. Vždy jsme chtěli být našim dětem příkladem pro obyčejný život křesťanské rodiny. Vždy jsme s nimi o všem hodně a otevřeně hovořili a snažili se s celou rodinou zapojovat do farního života, aby nebyl nudný, ale veselý a společenský. Vidíme to na našich i jiných dětech, které se zapojovaly do činnosti farnosti, že mají společné zájmy a rády se stále setkávají a můžou si mezi sebou dále víru prohlubovat a nebát se jí dát najevo i na veřejnosti.

Jak jste prožívali období covidového lockdownu?

Období covidové bylo sice smutné, ale v něčem i poučné. Přijali jsme ho tak, jak přišlo, a naučili jsme se v něm žít i bez spousty věcí, které současný svět nabízí.

ptala se Eliška Juráková

SOŇA a PAVEL MAŠKOVI

Oba se narodili ve Znojmě. Pavel studoval Gymnázium v Mikulově a poté výpočetní techniku a zpracování informací v Hodoníně. Soňa absolvovala Střední zemědělskou školu ve Znojmě. Společně pracovali ve Výpočetním středisku ve Znojmě. Po roce 1989 založil Pavel vlastní firmu zabývající se výrobou loutek a sakrálního umění. Společně vychovali pět dětí.

VÝROČÍ

9. května uběhlo 70 let od narození **P. TOMÁŠE POSPÍŠILA OP** (1951-2020), který v letech 2002-8 působil jako kaplan u Sv. Kříže ve Znojmě. RIP

2. června uplynulo 120 let od narození **P. AUGUSTINA SCHERZERA OP** (1901-1969), který v letech 1936-46 působil jako převor znojmského dominikánského kláštera. RIP

17. června si znojmský trvalý jáhen **WILLI TÜRK** připomene 15. výročí jáhenského svěcení.

22. června uplyne 15 let od kněžského svěcení **R.D. MILOSLAVA ČAMKA**, který do roku 2012 spravoval farnosti Únanov a Hl. Mašůvky. Momentálně působí v Čejkovicích.

28. června si 40 let od kněžského svěcení připomene znojmský děkan **Mons. JINDŘICH BARTOŠ** a **R. D. PAVEL KOPECKÝ**, který v letech 1982-4 působil jako kaplan u Sv. Kříže a v letech 1988-93 jako správce farnosti sv.

Mikuláše ve Znojmě. P. Pavel je aktuálně farářem v Čebíně.

30. června oslaví 60 let **P. ALVAREZE KODEDY OP**, který byl v letech 2008-14 správcem farnosti sv. Kříže a posledním převorem dominikánského kláštera ve Znojmě. V současnosti působí v Plzni.

2. července si 10. výročí kněžského svěcení připomene znojmský rodák **P. JINDŘICH MARTIN POLÁČEK OP**.

3. července uběhne 40 let od narození **P. JOSEFA KUČERY OPræm**, který v letech 2007-9 působil jako kaplan v Louce.

19. července oslaví 45. narozeniny správce farností Únanov a Hl. Mašůvky **R.D. STANISLAV VÁŠA**.

20. července oslaví 45. narozeniny **R.D. PAVEL SOBOTKA**, který v letech 2002-15 působil ve farním týmu Přímětice. V je farářem v Hrádku u Znojma.

3. srpna oslaví 55. narozeniny **P. CYRIL MOLNÁR OP**, který v letech 2008-11 působil jako kaplan ve farnosti sv. Kříže. V současnosti působí v klášteře v Plzni.

20. srpna oslaví 75. narozeniny brněnský biskup **Mons. VOJTĚCH CIKRLÉ**, který v letech 1977-79 působil jako kaplan u Sv. Kříže ve Znojmě.

7. září uplyne 30 let od kněžského svěcení znojmského rodáka **R.D. JIŘÍHO OCHMANA** a **R.D. MILANA VAVRA**, který v letech 1993-6 spravoval farnost Louka. Otec Jiří je v současnosti farářem v Pavlicích a otec Milan farářem ve Slavkově.

8. září uběhne 90 let od narození dlouholetého znojmského varhaníka pana **VLASTIMILA NEŠETŘILA** (1931-2007). RIP

13. září uplyne 80 let od narození znojmského rodáka **R.D. BOHUMILA MIHOLY** (1941-2009). RIP

FARNÍ HŘIŠTĚ

Milí hrávi farníci!

Během Noci kostelů, která nedávno proběhla, jde v kostelech vidět a zažít ledasco. To, co ale vidíte na našem obrázku, nejspíš nevidíte v žádném kostele (ani v nějakém hodně pokrokovém :-). Zkuste najít všech 6 nesrovnalostí. Jako bonus tipněte, který ministrant nejspíš slouží u oltáře poprvé.

Vaši PaKláci

Kalendář akcí

6.6.	1. sv. přijímání u sv. Kříže v 10 h
Ne	průvod Božího Těla kolem kostela u sv. Mikuláše po mši sv., děti si přinesou květiny
20.6.	1. sv. přijímání v Hnanicích v 9.45 h.
23.6.	modlitba u Sv. Kamene s rakouskými věřícími v 19 h
27.6.	1. sv. přijímání u sv. Mikuláše
Ne	1. sv. přijímání v Louce v 8 h DĚTSKÝ DEN na faře v Louce v 15 h
2.7.	MŠE SV. NOVOKNĚZE MILANA WERLA u sv. Mikuláše v 17 h
3.-4.7.	HLAVNÍ POUŤ V HL. MAŠŮVKÁCH s obvyklým programem
4.7.	poutní mše svatá ke cti sv. Cyrila a Metoděje v Havraníkách v 10 h (v Šatově, Hnanicích ani Konicích mše sv. nebude)
Ne	
11.7.	pouť ke svaté Markétě v Příměticích , 801. výročí posvěcení kostela, mše sv. ve 14 h před kostelem, následně posezení na farní zahradě s pohoštěním a koncertem skupiny Květinka.
Ne	
25.7.	pouť u sv. Jakuba v Konicích v 15 h, po mši sv. přátelské posezení s hudbou a občerstvením u kostela
Ne	
2.8.	slavnost PORCIUNKULE v kostele sv. Jana Křtitele, mše sv. v 8 a 18 h, celodenní výstav Nejsv. Svátosti
Po	
8.8.	svátek sv. Dominika , celodenní výstav Nejsv. Svátosti v kostele sv. Kříže
Ne	
12.8.	adorační den a den vzájemných modliteb farností a bohoslovců kněžského semináře (farnosti Znojmo - Louka, Havraníky, Šatov, Konice)
Čt	
14.8 – 15.8.	VÝSTAVA JIŘIN A MEČÍKŮ v louckém kostele (9 až 11.30 h a 14 až 18 h)
15.8.	slavnost Nanebevzetí Panny Marie, poutní mše sv. v Louce v 8 h
Ne	
21.8.	adorační den a den vzájemných modliteb farností a bohoslovců kněžského semináře (farnost Hnanice)
So	
29.8.	tradiční požehnání aktovek školákům na začátku školního roku při mši svaté v 8 h v Louce
Ne	
10. a 11.9.	ZNOJEMSKÉ VINOBRÁNÍ s poděkováním za úrodu

OD ČERVNA RANNÍ VŠEDNÍ MŠE SV. OPĚT V KOSTELE SV. JANA KŘTITELE

ON-LINE MŠE SVATÁ každé úterý z loucké farní kaple v 18 h – mimo svátky a slavnosti (odkaz na www.farnostlouka.cz)

modlitba za víru příhraničí v popické kapli každou neděli po 13. v měsíci vždy v 15 h

pouť v Hl. Mašůvkách každou 1. sobotu v měsíci v 18 h

CYKLOPOUŤ JENÍKOV: 13. - 16.6. (pod vedením P. Coufala); letos rovněž **MOTOPOUŤ** (P. Sobotka)

CYKLOPOUŤ NA TURZOVKU od 20.7. do 23.7.2021. Celkem 275 km. Kontakty: Zdeněk Horký, zd.horky@gmail.com a P. Marek Coufal, mar.couf@centrum.cz

DYJÁCKÁ CHALOUPKA od neděle 11. 7. do soboty 17. 7. 2021 pro kluky v Olbramkostele, vede: P. Marek Coufal, Radek Cvingráf, cena: 850 Kč. Pro účastníky je připraven bohatý program plný dobrodružství a her. Nahlašovat se můžete do 25.6. na tel.: 777 658 926 nebo email: rada.c@centrum.cz

FARNÍ TÁBOR NA INDIÁNSKÉM V ROHÁCH U VEL. MEZIŘÍČÍ: bu-

de od 31.7. pro větší děti a od 7.8. pro menší děti. Přihlášky najdete na stránkách farního týmu Přímětice. Srdečně zveme děti, které se nebojí studené vody, tmy a mravenců.

TÁBOR V „TP“ U HODOVA SE PLÁNUJE V TERMÍNU: 31.7. - 14.8.2021 (týdenní turnus starší a pak mladší)

AUTOBUSOVÁ POUŤ PO ČECHÁCH – v termínu 27.9. až 1.10. Vzhledem k výročí letošního roku navštívíme určitě Tetín a Nepomuk ... a pak mnoho dalších zajímavých míst. Nocležít budeme tentokrát jen na dvou místech. Hlásit se je možné u P. Jindřicha Čoupeka na telefonu 731402652 nebo na emailu jindrichcoupek@seznam.cz.

VTIPY OTCE PAVLA

První třeba o hajném:

Hajný jde na procházku s tchořem. Potká ho známý a zvědavě se ptá: "Ochočeného tchoře jsem ještě neviděl. Kam ho dáváte na noc?" "Spí se mnou v posteli a zahřívá mi nohy," chlubit se hajný. "A co ten zápach?" "Už si, chuděra, zvykl."

Nevěřící to nemají vždy lehké.

Například jeden z nich jede v autě kolem kostela a u vedle tekoucí řeky si povšimne, že na břehu chytají ryby dva kněží.

U silnice stojí cedule s nápisem: Pozor, blíží se konec vaší cesty! Nevěřící řidič zpomalí, vytočí okénko a zahuláká: "Starejte se o sebe, panáčci!", dupne na plyn a uhání dál.

Po chvíli se ozve mohutné žbluňknutí.

Jeden z kněží se obrátí k druhému a praví: "Já jsem vám říkal, otče, že tam bude lepší napsat: Most v rekonstrukci."

A do třetice:

Rodina se vrací z nedělní mše a táta kritizuje: "Ten kaplan není žádný kazatel. Jeho řeč byla nudná a moc dlouhá. Varhaník několikrát hmátl vedle a o zpěvácích je škoda mluvit..." Syn mu na to odpoví: "Ale tati, co chceš? Myslím, že za tu pětikorunu, co jsi dal do sbírky, to docela ušlo."

Stálý úsměv na tváři i v srdci vám přeje kaplan Pavel

Kontakty na znojenské farnosti

Římskokatolická farnost u kostela sv. Mikuláše, Znojmo

Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo

duchovní správce: Mons. Jindřich Bartoš

tel.: 603 290 082, e-mail: jindrichbartos@seznam.cz

kaplan: R.D. Pavel Bublan

tel. 723 843 409, e-mail: pavelbublan@seznam.cz

web: www.farnostznojmo.cz

Římskokatolická farnost Znojmo – Louka

duchovní správce: R.D. Ladislav Bublán

tel.: 605 186 648, e-mail: xbublano@seznam.cz

web: www.farnostlouka.cz, e-mail: info@farnostlouka.cz

Římskokatolická farnost Přímětice

duchovní správce: R.D. Jindřich Čoupek, tel. 731 402 652

kaplan: R.D. Marek Coufal, tel. 722 752 154

e-mail: farnostprimetice@seznam.cz

web: www.farnostprimetice.cz

Římskokatolická farnost Znojmo-Hradiště

duchovní správce: P. Josef Hudec O.Cr., tel.: 732 586 126

Život farností Znojma vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo (Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo, IČ: 49440594). Registrováno Ministerstvem kultury pod č. E 11690. Redakční rada: Eliška Juráková, Marie Křížová, Petra Bláhová, Ondřej Lazárek. Za obsah článku odpovídá autor. Adresa redakce: **farni.zpravodaj@outlook.cz**. V elektronické podobě je časopis dostupný na www.farnostznojmo.cz. Číslo 2/2021 vyšlo 04/06/2021 ve Znojmě v nákladu 630 výtisků. **Uzávěrka příštího čísla: 10. září 2021.**